

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 346/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Meszárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Sergeja Kohuta v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., M. R. Štefánika 3504, Trebišov, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Brázdilom, Advokátska kancelária Brázdil & Brázdilová, Trhová 1, Zvolen, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5179/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 615/2011, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na

prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5179/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 615/2011 porušené bolo.

2. Obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), z ktorej je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť sumu 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur) a Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sumu 500 € (slovom päťsto eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov), ktorú sú Okresný súd Bratislava V a Krajský súd v Bratislave povinné zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet JUDr. Jozefa Brázdila, Advokátska kancelária Brázdil & Brázdilová, Trhová 1, Zvolen, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ALMEDIA spol. s r. o., M. R. Štefánika 3504, Trebišov (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 36 Er 5179/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 615/2011.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení oprávnenej podala na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Bartolomeja Jakubčáka, Michalovce (ďalej aj „súdny exekútor“), návrh na výkon exekúcie proti povinnému Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. Dňa 2. júna 2006 vydal okresný súd poverenie na výkon exekúcie pod č..., ktorým sa začalo exekučné konanie.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: *„Po vydaní poverenia na výkon exekúcie a doručení uznesenia o začatí exekučného konania povinný vzniesol dňa 25. 8. 2006 v zákonnej lehote námietky proti exekúcii. Priebeh konania bol značne pomalý, keď Okresný súd Bratislava V rozhodol uznesením č. 36 Er 5179/06-24 o námietkach povinného až po 15 mesiacoch, dňa 28. 11. 2007, pričom Exekučný poriadok v ust. § 50 ods. 2 ukladá súdu lehotu 60 dní na rozhodnutie. Táto lehota bola súdom o 13 mesiacov prekročená. Súd námietkam povinného vyhovel, preto sme v zákonnej lehote podali odvolanie, dňa 27. 12. 2007. O odvolaní rozhodol odvolací Krajský súd Bratislava Uznesením č. 18 CoE 615/2011-30 zo dňa 28. 11. 2012 tak, že napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie. Potom prvostupňový súd rozhodol uznesením pod č. 36 Er 5179/2006-50 zo dňa 28. 10. 2013, voči ktorému sme podali odvolanie v zákonnej lehote dňa 17. 12. 2013. Tohto času je spis zrejmé na odvolacom súde.“*

3. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti identifikovala obdobia nečinnosti okresného súdu a krajského súdu: *„Okresného súdu Bratislava V. : v období od augusta 2006 do novembra 2007 súd nekonal 15 mesiacov: od novembra 2012 do októbra 2013 súd nekonal 11 mesiacov;*

Krajský súd Bratislava: od decembra 2007 do novembra 2012 vo veci vydal rozhodnutie o odvolaní až po 5 rokoch, čo predstavuje 5 rokov nečinnosti.“

Postupmi prvostupňového aj druhostupňového súdu došlo podľa sťažovateľky *„k porušeniu nášho ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote a taktiež práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svoje práva sme*

nútení brániť prostredníctvom ústavnej sťažnosti, pretože ostatné použité prostriedky na ochranu našich práv zostali neúčinné.“

4. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej priložených ústavný súd zistil, že sťažovateľka 30. decembra 2013 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Predseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril listom z 9. januára 2014, v ktorom uviedol: *„Potvrdzujem, že vo veci nebolo konané plynule, hlavne v období, keď ste podali prvé odvolanie vo veci. Pokiaľ ide o samotné rozhodnutie – rozhodnutie o námietkach, k tomuto stanovisko nezaujímam, keď toto nepatrí do mojej kompetencie, na základe Vášho podaného odvolania bude o správnosti rozhodnutia rozhodovať Krajský súd v Bratislave. V súčasnosti sa odvolanie doručuje druhej strane a po doručení bude spis predložený krajskému súdu. Vzhľadom na dĺžku konania, vec budem sledovať do jej právoplatného skončenia.“*

5. Sťažovateľka sa v sťažnosti vyjadrila, že *„Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia. Takéto rozhodnutie ani po takmer 8 rokoch od podania návrhu na výkone exekúcie nebolo vydané.“*

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom Krajského súdu Bratislava v konaní sp. zn. 18 CoE 615/2011 a postupom Okresného súdu v Bratislave V v konaní sp. zn. 36 Er 5179/2006 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Krajskému súdu Bratislava vo veci sp. zn. 18 CoE 615/2011 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 2.000 € voči Krajskému súdu v Bratislave, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd Bratislava sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500 € voči Okresnému súdu Bratislava V, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava V. sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd Bratislava a Okresný súd Bratislava V sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 € na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. Jozefa Brázdila, Trhová 1, 960 01 Zvolen č. ú... do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.“

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 346/2014-11 z 9. júla 2014 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie.

8. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie sa predseda krajského súdu vyjadril svojím podaním z 24. septembra 2014, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 25. septembra 2014. Vo svojom stanovisku predseda krajského súdu uviedol: „Dňa 18. 09. 2014 som požiadal JUDr. Borisa Tótha, predsedu senátu 18CoE tunajšieho súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Predseda senátu 18 CoE vo svojom vyjadrení uviedol, že senát 18CoE Krajského súdu v Bratislave vybavoval dve veci odvolaní oprávneného proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 36 Er/5179/2006.

Vec podaného odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5179/2006-24 zo dňa 28. 11. 2007 je na Krajskom súde v Bratislave vedená pod sp. zn. 18CoE/615/2011 a predložená bola dňa 16. 12. 2011. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, svojím rozhodnutím č. k. 18CoE/615/2011-30 dňa 28. 11. 2012 uznesenie označeného okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd o odvolaní rozhodol po uplynutí jedenástich mesiacov od predloženia spisu prvostupňovým súdom. V predmetnej veci nejde o vec s predpokladanou osobitnou rýchlosťou konania a preto bola vybavená podľa poradia, v akom bola podaná.

Vec odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5179/2006-50 zo dňa 28. 05. 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 36Er/5179/2006-62 zo dňa 12. 12. 2013, je vedená na tunajšom súde pod sp. zn. 18CoE/58/2014. Bola predložená Krajskému súdu v Bratislave dňa 11. 02. 2014; Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací svojím rozhodnutím č. k. 18CoE/58/2014-73 zo dňa 31. 03. 2014 napadnuté uznesenie označeného okresného súdu v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol. Odlišná rýchlosť rozhodnutia vo veci je dôvodom zmeny počtu nevybavených vecí v súdnych oddeleniach 3CoKR, 18CoE, 6K, 6V, 6NcKV, JP, ktoré JUDr. Boris Tóth vybavuje ako zákonný sudca, príp. predseda senátu (počet nevybavených vecí v týchto odd. bol k 31. 12. 2011 v počte 311, k 31. 10. 2012 v počte 134 ak 11. 02. 2014 celkom 103, pričom JUDr. Boris Tóth bol už v r. 2011 a je aj v súčasnosti taktiež jedným z dvoch zákonných sudcov v oddelení justičnej pokladnice, kde sú dlhodobo nevybavené veci v počte nad 300.000 vymáhaných súdnych pohľadávok).“

9. Na výzvu ústavného súdu sa vyjadril aj predseda okresného súdu svojím podaním z 1. októbra 2014, doručeným ústavnému súdu 9. októbra 2014. V tomto vyjadrení predseda okresného súdu uviedol: *„Listom doručeným dňa 17. 9. 2014 žiadate o vecné vyjadrenie k sťažnosti zo dňa 26. 2. 2014. Z hľadiska obsahu sťažnosti - časový priebeh konania, musím súhlasiť s tým, že časové údaje sú správne. Nesprávny údaj o tom, že krajský súd rozhodoval o odvolaní päť rokov - správne má byť, že odvolanie oprávneného zo dňa 27. 12. 2007 bolo predložené na krajský súd 16. 12. 2011.“*

10. Sťažovateľka na vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu reagovala svojím stanoviskom z 21. októbra 2014, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 6. novembra 2014. Sťažovateľka uviedla: *„Krajský súd v Bratislave svojím stanoviskom v podstate potvrdil, že došlo k 11 mesiacom nečinnosti od predloženia mu spisu až po prvé rozhodnutie o odvolaní č. 18CoE/615/2011 od decembra 2011 do novembra 2012. Takže obdobie nečinnosti tu bolo. Ďalšie aspekty ako pracovná zaneprázdnenosť zákonného sudcu nie sú vo vzťahu k účastníkovi konania relevantné, pretože tento má právo podľa O. s. p. na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote.*

Konanie Okresného súdu Bratislava V. - z oboch stanovísk súdov sa zistilo, že dlhšiu nečinnosť zapríčinil práve Okresný súd v Bratislave V predovšetkým v rámci toho, že odvolanie účastníka predložil na odvolací súd až po 4 rokoch, čo je bezdôvodné a neakceptovateľné omeškanie! O okolnosti, ktorý súd zavinil prieťahy neskorého predloženia prvého odvolania sme nemali vedomosť, pretože to vyšlo najavo až po obdržaní oboch stanovísk súdov. Navyše, sám predseda prvostupňového súdu konštatoval vo svojej odpovedi zo dňa 9. 1. 2014 k našej sťažnosti na prieťahy, že k prieťahom na prvostupňovom súde došlo. Obdobie nečinnosti Okresného súdu Bratislava V teda sú spolu: 15 mesiacov od augusta 2006 do novembra 2007 + 4 roky od novembra 2007 do december 2011, t. j. spolu 5,5 roka.

Vzhľadom na nové zistenia upravujeme petit ústavnej sťažnosti vtom smere, že vyššie zadostučinenie žiadame voči Okresnému súdu Bratislava V a nižšie voči Krajskému súdu v Bratislave, v sumách voči Krajskému súdu v Bratislave vo výške 1.000€, voči Okresnému súdu Bratislava V vo výške 2.500€. Lehota dvojmesačná je dodržaná, keďže exekučné konanie ešte stále prebieha.

Zároveň po ukončení veci v štádiu pred súdom odpadol dôvod sa domáhať sa prikázania konať Krajskému súdu v Bratislave, tu berieme ústavnú sťažnosť sčasti späť.“

V tomto vyjadrení sťažovateľka upravila znenie petitu svojej sťažnosti a žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Postupom Krajského súdu Bratislava v konaní sp. zn. 18 CoE/615/2011 a postupom Okresného súdu v Bratislave V. v konaní sp. zn. 36 Er 5179/2006 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000 € voči Krajskému súdu v Bratislave, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd Bratislava sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 2.500 € voči Okresnému súdu Bratislava V, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava V. sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd Bratislava a Okresný súd Bratislava V. sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90€ na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. Jozefa Brázdila, Trhová 1, 960 01 Zvolen č. ú... do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.“

11. Ústavný súd upustil so súhlasom všetkých účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

15. Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania môže ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustiť, ak od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

16. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal podľa osobitných predpisov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

18. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza

osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 305/2010). Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

21. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

22. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

23. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 36 Er 5179/2006 vyplývajú tieto rozhodné skutočnosti:

- 26. apríl 2006 – návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie bol doručený Exekútorskému úradu súdneho exekútora JUDr. Bartolomeja Jakubčáka,

- 18. máj 2006 – žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na okresnom súde,

- 2. jún 2006 – okresný súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie,
- 20. júl 2006 – povinný vzniesol námietky voči exekúcii u súdneho exekútora,
- 25. august 2006 – námietky povinného voči exekúcii boli doručené okresnému súdu,
- 18. január 2007 – súdny exekútor opakovane doručil okresnému súdu vyjadrenie oprávneného k námietkam povinného proti exekúcii a žiadal okresný súd, aby vo veci rozhodol,
- 28. november 2007 – okresný súd uznesením č. k. 36 Er 5179/06-24 rozhodol tak, že námietkam povinného proti exekúcii č. Ex 996/06 vedenej pod sp. zn. 36 Er 5179/06 vyhovuje,
- 31. december 2007 – oprávnený (t. j. sťažovateľka) podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 36 Er 5179/06 z 28. novembra 2007,
- 16. december 2011 – spis bol okresným súdom predložený na krajský súd na rozhodnutie o podanom odvolaní,
- 28. november 2012 – krajský súd o podanom odvolaní oprávneného rozhodol uznesením č. k. 18 CoE 615/2011-30 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 36 Er 5179/06-24 z 28. novembra 2007 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie,
- 6. marec 2013 – okresný súd vyžiadal od Okresného súdu Bratislava III zapožičanie spisu sp. zn. Rob 2250/1999,
- 16. apríl 2013 – spis Okresného súdu Bratislava III sp. zn. Rob 2250/1999 bol doručený okresnému súdu,
- 25. jún 2013 – súdny exekútor svojím podaním urgoval okresný súd, aby rozhodol o námietkach proti exekúcii vedenej pod sp. zn. 36 Er 5179/2006,
- 28. október 2013 – okresný súd uznesením č. k. 36 Er 5179/2006-50 rozhodol o námietkach povinného proti exekúcii z 25. augusta 2006, č. Ex 996/2006 tak, že námietkam vyhovel,
- 5. december 2013 – povinný podal okresnému súdu návrh na vydanie opravného uznesenia,
- 12. december 2013 – okresný súd vydal opravné uznesenie č. k. 36 Er 5179/2006-62,

- 19. december 2013 – na okresný súd bolo podané odvolanie oprávneného (t. j. sťažovateľky) proti uzneseniu č. k. 36 Er 5179/2006-50 z 28. októbra 2013,
- 9. január 2014 – k sťažnosti oprávneného (t. j. sťažovateľky) na prietahy v konaní sa vyjadril predseda okresného súdu,
- 24. január 2014 – k odvolaniu oprávneného sa vyjadril povinný,
- 11. február 2014 – spis okresného súdu sp. zn. 36 Er 5179/2006 bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní v konaní pod sp. zn. 18 CoE 58/2014,
- 31. marec 2014 – krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 58/2014-73 rozhodol o odvolaní oprávneného tak, že namietané uznesenie okresného súdu z 28. októbra 2013 v spojení s opravným uznesením z 12. decembra 2013 mení tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietajú,
- 12. jún 2014 – podal povinný proti uzneseniu krajského súdu č. k. 18 CoE 58/2014-73 z 31. marca 2014 dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia,
- 12. jún 2014 – podal povinný návrh na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 36 Er 5179/2006,
- 17. september 2014 – okresný súd rozhodol o návrhu povinného z 12. júna 2014 na odklad exekúcie uznesením č. k. 36 Er 5179/2006-100 tak, že ho zamietol.

24. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňoval tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníkov súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

24.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, predmetom konania na okresnom súde je exekučné konanie a rozhodovanie o námietkach proti exekúcii. Po právnej stránke ide o vec,

ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, a teda sa nevymyká bežnej rozhodovacej činnosti. Predmetná vec nevykazuje ani známky skutkovej zložitosti.

24.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľky, ktoré by mohlo spôsobiť uvedené prieťahy v konaní. Sťažovateľka v konaní dvakrát využila svoje právo podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného súdu o námietkach povinného. V oboch prípadoch bola sťažovateľka v odvolacom konaní aj úspešná, to znamená, že využitý opravný prostriedok bol jednoznačne účelný.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

24.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že viac ako 8-ročné trvanie preskúvaného konania je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané a neospravedlňiteľné.

Na základe prehľadu úkonov okresného súdu ústavný súd identifikoval niekoľko období úplnej nečinnosti okresného súdu, a to od 25. augusta 2006 do 28. novembra 2007 (15 mesiacov), od 31. decembra 2007 do 16. decembra 2011 (4 roky), od 16. apríla 2013 do 28. októbra 2013 (6 mesiacov). V súvislosti s týmito obdobiami nečinnosti okresného súdu je potrebné zdôrazniť najmä obdobie od 31. decembra 2007 do 16. decembra 2011, t. j. 4 roky, ktoré uplynuli od momentu podania odvolania proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 36 Er 5179/06 z 28. novembra 2007 až do momentu, keď okresný súd spis spolu s odvolaním predložil krajskému súdu. Ústavný súd konštatuje, že k uvedeným prieťahom nedošlo v dôsledku právnej zložitosti veci, no z dôvodu nečinnosti okresného súdu, čo potvrdil vo svojom vyjadrení z 9. januára 2014 aj predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v konaní.

Vo vzťahu k postupu krajského súdu v sťažovateľkou namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 615/2011 ústavný súd zistil, že krajskému súdu bol spis spolu

s odvolaním doručený 16. decembra 2011 a krajský súd o odvolaní rozhodol uznesením z 28. novembra 2012, teda po uplynutí 11 mesiacov. Ústavný súd konštatuje, že teda ani krajský súd nepostupoval vo veci bez zbytočných priet'ahov.

Vo vz'ahu k argumentu predsedu krajského súdu, že priet'ahy v konaní krajského súdu boli spôsobené počtom nevybavených vecí zákonného sudcu, ústavný súd opakuje, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti s'ťažnosti nebolo možné prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení podpredsedníčky okresného súdu (II. ÚS 24/2012).

25. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1.

26. S'ťažovateľka vo svojom vyjadrení, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 6. novembra 2014, uviedla, že z dôvodu *„ukončenia veci v štádiu pred súdom odpadol dôvod domáhať sa prikázania konať krajskému súdu v Bratislave“*, vzala v tomto rozsahu svoju ústavnú s'ťažnosť späť a v petite svojej s'ťažnosti sa nedomáhala, aby ústavný súd prikázal vo veci konať bez zbytočných priet'ahov vo vz'ahu k okresnému súdu.

Keďže podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a táto viazanosť sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou s'ťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej

sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde; m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05), ústavný súd neprikázal krajskému súdu ani okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ďalej konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

27. Sťažovateľka sa domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 € vo vzťahu ku krajskému súdu a 2 500 € vo vzťahu k okresnému súdu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä vzhľadom na obdobia celkovej nečinnosti okresného súdu a krajského súdu, ako aj celkovo dlhé trvanie napadnutého konania a na povahu veci považuje za primerané v sume 500 € voči krajskému súdu a 2 500 € voči okresnému súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

28. Sťažovateľka si v sťažnosti uplatnila nárok na náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2014 predstavuje sumu 134 € a režijný paušál 8,04 €, t. j. sťažovateľka si uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 284,08 €, čo po zvýšení o daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 340,90 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

29. Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 9. decembra 2014